

Egy óra a halál után

(A nazzarok krónikái)

Írta: Zvelihár J. Szabolcs

Jake Greenwood

Hollók gyűltek össze Varsó egyik temetője fölött, miközben déli harangszó a búcsúztatást kísérte. A levegő megállt, szinte még egy szellő sem kapta fel szárnyait, s a felhők is teljes feketébe öltöztek. Az idő hideg, ködös és esős volt. A hangulat nyomasztó és fájdalmas. A lelkek a sírkert fölött ide-oda szálltak, mintha nem találták volna a helyüket. A hollók károgásai elnyomták a pap búcsúszövegének hangjait, olyan hangosan énekelték részvét nyilvánításukat.

A ravatolozó körül tizenöt ember állt talpig feketében, s egy szál fekete rózsával a kezükben. Fejük lehajtva, könnyükbe meredve, rezzenéstelen arccal mélyedtek az emlékeikben. Bent egy nyitott fedeles koporsó pompázott virágba burkolódzva, miközben egy férfi a sír fölött állt, szomorú fájdalommal teli tekintettel, bosszút megfogadva.

A temető munkásai a búcsúztatás után letakarták a koporsót, majd négyen felemelték, és betették az autóba. Ezt követően elszállították a végső nyughelyére az elhunytat. A családját veszített férfi előre ment a gépkocsi után, majd követte őt némán, s lassan a szállingózó tömeg is.

Amikor az utolsó bölcsőt elhelyezték a végső nyughelyén, majd a földet rászórták, kisütött a nap, így a tömeg leeresztette esernyőjét. Ezután az emberek még lerótták tiszteletüket, közelebb léptek, és rózsákat helyeztek a sírra. A legvégén a tömeg elillant, mintha mi sem történt volna - egy élet, ami eddig virágzott és éltetett, most egy óra alatt semmisé tétetett.

A gyászoló férfi a temetés után maradt még egy pár percet, hogy emlékeibe borítsa lelkét. Ám nem sokkal később, mikor már ő is ment volna hazafelé, a temető kinti kapujánál megjelent három koromfekete, talpig besötétített ablakokkal felszerelt telepjáró.

A férfi nem foglalkozott az autókkal, csak elindult hazafelé, majd lehajtotta fejét, és sírásnak meredt a mérhetetlen fájdalom miatt. Viszont a három terepjáró követni kezdte őt - a vastag, érdes gumik hangja olyan hangos zajt csapott maga után, hogy semmi mást nem lehetett hallani az utcákban. Mikor már a harmadik utcát is elhagyva még mindig a sarkában voltak, a férfi gyorsabbra vette lépteit. Hamarosan meglátott maga előtt egy zsákutca táblát, így gyorsan irányt váltott, majd befutott egy kisebb sikátorba, ahová az autók már nem fértek be. Ezt követően viszont csapdába esett, amit éppen el akart kerülni. Mondhatni, jóformán saját magát ejtette csapdába.

A három kocsiból fejenként kiszállt öt-öt nagydarab öltönyös, napszemüveges férfi, kiknek az oldalán fegyverek lógtak, s körbe kerítették a férfit. Ám az üldözöttet különösebben nem rázta meg, hiszen úgy érezte, hogy már nincs miért félnie - mindenkit elvesztett, akit szeretett.

– Kik maguk? – kérdezte Jake érdes hangon.

– Szükségünk van magára! Velünk kell jönnie! – felelte az egyik férfi.

– Ugyan, miért lenne rám szüksége valakinek?

– Maga, Jake Greenwood?

– Igen... Honnan ismernek engem? – fürkészte a menekülő utat szemeivel Jake.

Jake Greenwood körülbelül száznyolcvan centiméter magas jó kiállású férfi volt. Zord megjelenését nem csak markáns arcvonásai, hanem tekintetének rideg, fáradt mélysége is erősítette. Sötét haja hátrafésült, illetve arcát gondosan vágott borosta gazdagította. Szeme színe kék volt, mint a viharban sodró óceán.

– Megtaláltuk a fiát, illetve tudjuk, hogy ki ön. Szükségünk van magára!

– Micsoda? Megvan Sebastian?

– Igen! Velünk kell jönnie!

– De miért kell hozzá ennyi ember? Na és hogy fogok beférni, ha ennyien vannak. Ha nem látnák, akkor az autók, csak ötszemélyesek.

A férfiak vezére elővette fegyverét, majd lelőtte az egyik emberét pontban a homlokán. Jake a látványtól, illetve a pisztoly hangjától megrezzent, viszont a többiek nem: mintha már ezer ilyet láttak volna.

– De hiszen? – vont a kérdőre Jake a férfit.

– Beszállás! Ne mondjam el még egyszer! – morgott a vezér.

Jake nem igazán tudott mit tenni, így elindult az autók felé. Viszont mikor beszállt volna az egyik gépjárműbe, egy szempillantás alatt egy injekciós tűvel valamit beadtak a nyakába, így egy pillanat alatt eszméletét veszítette. A három fekete autó ezután, átcikázva Varsó városán, konvojban követték egymást.

– Hol vagyok? – lepődött meg Jake.

Greenwood miután magához tért, egy üres szobában találta magát, ahol a teste egy székhez volt kötözve. A szobában pislákolnak a lámpák. A falak omladoznak körülötte. A szobában olyan néma csönd volt, mintha az egész világ halott lett volna.

Jake megpróbálta kiszabadítani a kezét, illetve a lábait, de olyan feszesek voltak a kötelek, hogy nem ment semmire az erőfeszítéseivel. Kiabálni kezdett, hogy engedjék el, majd egy fényáradat lepte el az arcát, amire reflexszerűen becsukta a szemét, olyannyira elvakították a reflektor fényei.

– Jake Greenwood, azért tartjuk itt, mert szükségünk van magára. A fiát megtaláltuk, és el is vezetjük önt hozzá, ha együtt működik velünk – szólalt meg egy hang a szobában lévő hangszórókban.

– Kik maguk, és miért tartanak itt fogva engem? Hol van az az átkozott?

– Kire gondol?

– Sebastianra... – kiáltott Jake.

– A fiára?

– Ő nem a fiam, hanem egy gyilkos! Azonnal vigyenek el hozzá!

– Amennyiben szót fogad, és meghallgat minket, akkor eleget teszünk a kérésének!

– Kik maguk és miért vagytok itt?

– Mi vagyunk a Saylus! Azért hozattuk magát ide, mert maga képes beszélni a halottakkal, amire nekünk szükségünk van.

– Én, beszélni a halottakkal? Ugye ez most csak egy tréfa... Dehogyan tudok beszélni velük. Azok halottak! Azonnal engedjenek el! – kiáltott Jake, majd vergődni kezdett a széken.

– Megtudtuk magáról, hogy maga egy különleges képességgel ellátott ember, így olyan erők birtokában áll, amire nekünk szükségünk van.

– Maguk miről beszélnek? És ha még igaz is lenne, akkor mit akarnak maguk a halottaktól? Nem mondok én maguknak semmit. Már halott mindenkim, akiket szerettem, így nyugodtan öljenek csak meg engem is.

– Nem, mert segíteni fog nekünk! Tudjuk, hogy van még egy húga. Nem szeretné szerintem, hogy baja essen! – fenyegetőzött a hang.

– Meg ne próbálják tenni, vagy... – halkult el Jake.

– Vagy?

– Vagy istenemre mondom, ha sikerül innen kiszabadulnom, akkor megölöm magát, és mindenkit ezen az átkozott helyen.

– Ajánlok inkább egy alkut, nem kell a felesleges vérontás... szerintem.

– Alkut? Maguk akarnak alkut kötni, miközben elraboltak? A fiam sincs itt, pedig arról volt szó, hogy hozzá visznek.

– Amennyiben szót fogad nekünk, akkor a testvérének semmi baja nem fog esni.

– Mutassák meg, hogy hol van az az átkozott kölyök! – ordított Jake, viszont a hang nem válaszolt.

Eltelt öt perc, majd tíz, de nem történt semmi.

– Itt vannak? Hallanak engem?

Greenwood hiába kiabált, még csak szóra sem méltatták valamiért. Egyszer csak olyan húsz perc múlva egy hangos nyikorgás követte az ajtó nyitását, ami Jake háta mögött volt.

– Ki az? Mutassa magát! – fordult volna hátra Jake, viszont nem tudott.

Az ajtó kinyílt, majd két ember, fehér kezeslábasban, arcukat eltakarva belépett Jakehez, hozva magukkal egy zsákot.

– Kik maguk, és mi ez?

A két férfi kinyitotta a zsák száját.

– De hiszen ez? – öklendezni kezdett Jake.

– A fiának a darabjai... Apró cafatokra vágták a testét, majd beledobták egy zsákba. Így találtunk már rá. A kukacok ették, s a kutyák hurcolták a rothadó húsát. Csak ennyit találtunk belőle – szólalt meg újra a hang.

– De hiszen ki volt az? Ki tett ilyen undorító dolgot? – Greenwood könnyei ömleni kezdtek a talajra.

– Nem tudjuk...

Jake-et elkapta a pánikroham, amitől a teste izzadni kezdett, s a torkában egy gombócot kezdett érezni. Fuldokolni kezdett, miközben kapkodta a levegőt, mert úgy érezte, hogy valaki, vagy valami szorítja a nyelőcsővét.

– Válaszoljon! Segít nekünk vagy sem? Ha igen, akkor mindent megteszünk, hogy megvédjük a hűgát, és talán megtaláljuk a fia gyilkosát is.

– A fiam gyilkosát? Nem maguk ölték meg véletlen? – morgott Jake, majd megemelte fejét, és véres szemmel nézett maga elé. – Különben, a fiam is egy gyilkos! – ordított Jake.

– Vigyék ki a zsákot! – mondta a hang a két férfinak.

A két illető elhagyta a szobát, majd Jake teljesen kiborult: kiáltott, vergődött, mintha nem lenne holnap a számára.

– Higgadjon le! Megmondtuk, hogy ezzel nem megy semmire! Segít, vagy sem?

– M-m-mit várnak el tőlem? É-é-én nem beszélek a halottakkal, így semmi hasznomat nem veszik.

– Akkor honnan tudja, hogy a fia egy gyilkos?

Jake lehajtotta a fejét, majd suttogni kezdett az orra alatt.

– Hogy honnan?

– Mondjon el mindent, amit tud, és akkor szabadon engedjük, illetve a védelmünk alá fogjuk helyezni, ahogyan a hűgát is.

– A gyermekünket vártuk a feleségemmel... – nézett maga elé üres, hideg, rezzenéstelen arccal Greenwood.

Pár nappal ezelőtt

Jake egy kutatóintézetben dolgozott, ahol ő volt a vezető rákkutató. Minden egyes nap azon volt, hogy minél hamarabb áttörést érjen el a rákkutatásban. Ugyan még nem ért el semmi célravezetőt, de egyre közelebb volt ahhoz, hogy sikerüljön ez a számára.

Greenwood úgy belefeledkezett a munkájába, miközben a mikroszkópokat figyelte, hogy azt sem vette észre, hogy már takarítanak körülötte.

– Hogy-hogy még itt van uram? Nem kéne már otthon lennie? – mártotta a vízbe a takarítónő a felmosóját.

– Micsoda?

– Uram... Szeretnék takarítani, ha nem bánja.

– Uhh... Bocsánat! Megint megfeledkeztem magamról – állt fel az asztaltól Greenwood.

– Mit csinál még itt? – mosolygott Jake-re a takarítónő.

– Éppen egy kutatást végzek.

– Kutatás? – kérdezte az új takarítónő, akinek fogalma sem volt, hogy mit csinálnak az épületben az emberek.

– Igen, már közel járok ahhoz, hogy áttörést érjek el a rák gyógyításában.

– Az már tényleg jó lenne – sóhajtott a hölgy. – 2040-et írunk, de még mindig hunynak el az emberek sorra. Nem elég, hogy nyomor és éhezés van az egész városban a túlnyomó infláció miatt, de még a betegség is egyre jobban terjed a gyengülő immunrendszereknek köszönhetően.

– Igen, tudom! Ezért is dolgozom még most is. Viszont, ha hazamegyek, akkor ünneplünk, mert a kislányom ma lett egyéves. Képzeld, tegnap kimondta, hogy papa.

– Nagyon aranyos lehet! Hogy hívják?

– Emma...

– Gyönyörű szép név! Jobban teszi, ha akkor siet haza. A kis Emmácska már biztos nagyon várja önt.

– Igen.

Viszont, ha jól érzem, akkor ez nem lengyel név.

– Nem. Tudja mi húsz évvel ezelőtt jöttünk el Angliából.

– Értem, viszont, ha nem bánja, akkor folytatnám a takarítást, mert sohasem végzek, s tudja ez az első napom itt. Viszont érdekel a története, szóval holnap folytathatnánk, ha van kedve. Nem akarok

bunkó lenni, de már nekem is egy órája otthon kellene lennem. Tegye meg, kérem, hogy maga is ezt teszi, hiszen várja már a kislánya – mosolygott a nő Jake-re.

– Igaza van! További szép napot önnek!

– Önnek is!

Jake levette magáról a hófehér dolgozói köpenyét, s a székére helyezte, majd leakasztotta a karfáról a bőrkabátját, és elindult haza feleségéhez és gyermekeihez. Elhagyta a kutatólabort, majd kiment a parkolóba, és beszállt az autójába, ami egy kék családi egyterű volt.

Greenwood olyan húsz kilométerre lakott a munkahelyétől, így egy fél óra múlva haza is érkezett. - A háza egy gyönyörű fehér léckerítéses, hatalmas kétemeletes ház volt, amit a feleségével együtt építettek. - Mikor kiszállt az autóból, fülig érő szájjal beszaladt a házba.

Bent levette cipőjét, majd átvette papucsra, hogy kényelmesebb viseletben legyen otthon.

– Drágám, megjöttem! Ne haragudj, hogy ma is olyan sokáig voltam, de siettem, ahogy tudtam, hiszen ma van a kis Emmácska születésnapja! Merre vagytok? – kérdezte vidáman Jake, de Emilia nem válaszolt. – Drágám, hol vagytok? Sebastian? – kérdezte Jake újra, de egy árva hang sem hagyta el senki torkát.

Jake-nek furcsa érzése támadt. Átkutatta a konyhát, a nappalit, de nem talált senkit a földszinten. Olyan csend volt a házban, mintha mindvégig egyedül élt volna.

– Ne vicceljeteK már! Hiszen hol vagytok? Csak nem elmentetek a boltba tortáért? Megbeszéltük, hogy nem veszünk a kicsi születésnapjára cukrozott mérget – kezdett pánikolni Jake.

Miközben Greenwood egyre idegesebb lett, az emeletre vette az irányt, hogy szétnézzen ott is, hátha csak altatja a picit a felesége. Mialatt haladt felfelé, a lépcsőfokai nyikorogtak a lába alatt. Hiába újabb építésű volt a ház, az utóbbi időkben beázott, ezért a falépcsők elvetemedtek.

Mikor felért, egy csilingelő hangot hallott, mintha egy gyerek játék lett volna. Bal kezével a szobaajtó kilincsét megfogta, majd lassan kinyitotta az ajtót, s ezt követően Emma felhúzzható játéka egyre hangosabb lett. Jake pánikja szinte eltűnt, miután megpillantotta feleségét - Emma kiságya mellett egy széken.

– Szia drágám! Megjöttem! Ne haragudj, hogy késtem, de lassan megvan, amiért küzdöttünk. Hamarosan gyógyítani tudjuk a világot! – lelkesedett Jake, ám Emilia nem válaszolt. – Drágám, hallasz? – lépett közelebb, majd megfogta felesége vállát.

Emilia leborult a székről tetőtől talpig véresen. A hasából egy kés állt ki. Szeméből, szájából, illetve a füleiből ömlött a vér, ami ruháját úgy átitatta, mintha eleve vörös ruhában lett volna.

Jake megijedt, nem tudta, hogy mitévő legyen. Letérdelt a feleségéhez, majd sírva, kiáltva, mintha még sosem kiáltott volna, ráborult. A fájdalom, amit átért, olyan kegyetlen volt, hogy

leírni sem lehetett. Semmi másra sem tudott gondolni, csak arra, hogy biztos álmodik. Hiába próbálta felkelteni feleségét, Emilia elhunyt.

Ezután lassan felállt, majd közelebb lépett a kiságyhoz, és látta, hogy a kis Emma szintén halott: a torka vízszintesen el volt vágva. A pánikroham újra átfonta hatalmas karmaival Jake testét, miközben levegőért kapkodott. Próbált a telefonjáért nyúlni a zsebébe, hogy segítséget hívjon, de a lábaiból elment az erő, így a felesége holttestére esett, és az ájulás pillanatai kezdték átvenni felette az uralmat.

Mikor már szemei fel-felakadtak, a bal kezét Emilia véres hasára tette, a jobb kezével pedig a csuklóját szorította meg. Ezt követően olyan dolog történt, amire ő sem volt felkészülve: egy látomás vagy egy hallucináció játszódott az agyával - mintha egy óriási fehér fény vette volna körül őt, majd egy szempillantás alatt újra Emma szobájában találta magát. Ám most fia, Sebastian is ott volt.

– Sebastian kérlek, ne tedd! – kiáltott Emilia, miközben a fiú az anyja előtt állt, és a kést szorongatta Emilia hasában.

Jake azt nem látta, hogy fia éppen kihúzni akarta a kést a felesége gyomrából, vagy éppen ő szúrta le, de azt igen, hogy rajta kívül senki sem volt a szobában. Ezért csak a fiára tudott gyanakodni. Jake arca rémülté változott, majd mikor közelebb akart lépni, hogy fiát elfogja, visszatért a valóvilágba.

Jake látomása szinte csak egy pár másodperc volt, de olyan volt számára, mintha egy év kínszenvedés lett volna.

– Miért tett ilyet ez az átkozott? Sajátunkként neveltük ezt az ördögöt! Hogyan tehette? – kiáltott fájdalmában Jake.

Napjainkban

– Szóval így történt? Akkor megérdemelte a fia a halált! – közölte a hang.

– Igen! Viszont ahogy látja, nem tudok a halottakkal beszélni. Lehet, hogy volt egy látomásom, de ennyi. Mondja el, hogy ki beszél a mikrofonba? Azonnal mutassa magát!

– Majd megtudod később... Elsőnek is ki fogjuk deríteni, hogy hogyan működik a képességed. Most viszont bemegy pár emberem, s elengedjük, de semmi hirtelen mozdulat, vagy a hűgát megöljük. Az embereim megtalálták és nem szeretnék bántani.

– Meg ne próbálják! – kiáltott Jake. – Együtt működök magukkal, csak ne bántsák!

– Mi is így gondoltuk.

Kinyílt az ajtó, majd egy hatalmas, erőtol duzzadó, két méter magas fekete férfi lépett be a szobába. Elegáns öltönyt viselt, és egy fekete napszemüveget, mint a többiek.

– A nevem, Bronisław Kowalczyk.

– Szóval ez a neve? A sikátorba is bemutatkozhatott volna... ám helyette... csak úgy simán megölte az embereit – csikorgatta a fogait Jake.

– Szólíts csak Bronisławnak.

– Bronisław?

– Szerintem jól hallottad – morgott a férfi. – Most pedig kövess!

– És hogy? Ha nem látná, akkor meg vagyok kötözve.

– Nincs, csak egy hallucinogén drogot kapott, miután idehozták. Az agyad csak azt hitte, hogy le van kötözve, de nézd meg jobban.

Jake megrázta a fejét, majd mintha elillant volna minden, amit eddig hitt. A végtagjain egyáltalán nem volt semmilyen kötél, csak ő abban a hitben volt.

– Miféle szert kaptam?

– A Velotrhrin kistestvérét, a Velorint.

– Nem is hallottam még róla.

– Erre! – mutatott az ajtó felé Bronisław. – Ki fogjuk deríteni, hogy hogyan tud beszélni a halottakkal. Utána nekünk fog dolgozni... más választása úgy sincs – vont a vállait a férfi.

Jake-ék kiléptek a szobából, majd áthaladtak egy hatalmas, alagútszerű átjárón, amely leginkább egy városi metróvonalra emlékeztetett. Mégis volt benne valami más: itt egy lélek sem járt, csak a rideg örök álltak az ajtók mellett, mozdulatlanul. Az épületszárny több ajtót is magában foglalt,

mindegyik azonos, szinte kísértetiesen egyforma volt. A folyosó hangtalan és steril, modernségében nyomasztó. Falait hófehérre festették - akár egy kórházban. A fények vakítóan ragyogtak, egészen másként, mint a kihallgató szobában.

Az utolsó előtti szobához értek, majd mikor benyitottak, egy üres helyiség várta őket, aminek a végén volt még egy fehér ajtó. A szoba olyan háromszor három méter volt.

– És itt mégis mit fogunk csinálni? – nézett körbe Jake.

– Vár a sorára! – csitította el Bronisław Greenwoodot.

Rövidesen a szoba másik ajtaján hat fehércsuhás ember, fehér maszkban, behozott három darab halottas ágyat, amin három hulla feküdt: az egyik egy fehérbőrű negyvenes nő, a másik egy huszonéves barna bőrű férfi, míg a harmadik egy alig hároméves kis ázsiai fiúgyermek volt.

– Ezek kik? – nem akart hinni a szemének Jake.

– Itt az idő. Mutassa meg, hogy mire képes, vagy a húgának vége, ahogy már mondtuk párszor.

– És mégis mit vár tőlem?

– Én tudjam? Maga az, aki beszél a halottakkal. Oldja meg! – morgott Bronisław, miközben vicsorgott Greenwoodra.

Jake közelebb lépett az egyik ágyhoz, amin a kislány volt, majd lehúzta róla a fehér lepedőt. Ezt követően megpróbált vele valahogy összeköttetésbe lépni, ám valamiért nem sikerült. Ezután megfordult, és megpróbálta a másik elhunyttal, de vele is kudarcba fulladt. Akárhogy próbálkozott nem kapcsolódott össze az elhunytak testével. Nem történt semmilyen megmagyarázhatatlan dolog, mint, amilyen a feleségével történt.

– Egy esélye van és közéjük kerül! – fenyegette meg Bronisław Jake-et.

– Próbálom, de mit tudnék tenni? Valószínűleg csak a közeli hozzám tartozókkal működik.

– Ebben az esetben – vont a vállait a férfi.

Bronisław elővette a telefonját, tárcsázott, majd mikor a telefon kicsöngött, a füléhez emelte.

– Mit csinál? Kit hív? – kapálódzott Jake.

– Ide hozatjuk a húgát és megöljük, ha más mód nincs – vetette oda Bronisław.

– Meg ne próbálják, mert ha túl élem akkor... – halkult el Greenwood, majd lehajtotta a fejét.

– Akkor?

– Meg próbálom még egyszer, de hozassanak akkor olyan halottat, aki nem rég hunyt el, hiszen ezek már napok óta ki vannak meredve. A feleségem pedig még friss elhunyt volt – hajtotta le a fejét Jake, majd egy könnycsepp hagyta el a szemét.

– Friss halott kell? – vállat vont Bronisław, majd kivette a pisztolyát a fegyvertartójából, és fejbe lőtte az egyik fehér csuhás férfit. – Elég friss? – kérdezte.

– Ezt most miért kellett? Mi a francot tettek ők, hogy így kell velük bánni? Kik maguk? – morgott Jake.

– Kezden neki, vagy istenemre mondom, hogy nincs több jószívűség.

Jake lehajolt az elhunythoz, miközben a szíve a torkában dobogott. A kezei megfeszültek, mert nem akarták ezt csinálni. Azon gondolkodott, hogy valahogy elveszi a fegyvert, s elmenekül, de jelenleg erre nem volt lehetősége. Helyette, remegő kezekkel levette a halottról a maszkot.

– De hiszen... ez még gyerek! Maguk gyerekeket dolgoztatnak és ölnek meg? – szörnyülködött Jake. – Hiszen alig múlhatott még tizenhat.

– A családja jó pénzben fog részesülni! Tegye a dolgát!

Jake megérintette az egyik kezével a fiút, de az ég világon nem történt semmi, majd ezután két kézzel óvatosan hozzá ért, de így sem jött létre a kör, amit szeretett volna.

– Nem elég friss? – sziszegte Bronisław, majd fejbe lőtte a másik maszkost.

– Elég legyen! – kiáltott Jake. – Nem fogok attól beszélni a halottakkal, mert maguk azt hiszik.

Greenwood mikor visszafordult a fiúhoz, a bal kezével megmarkolta a karját, illetve másik kezével finoman hozzá ért a sebhez, ahol behatolt a golyó a fiú testébe. Ezt követően újra olyan dolog történt vele, mintha hallucináció vette volna át az agyát. Megint egy szikrázó fehér fény lepte el az agyát, majd ugyan abban a szobában találta magát, ahol eddig is volt, csak mintha minden egy három perccel ezelőtt lett volna.

– Mit keresünk itt újra? – lepődött meg Jake. – Csak nem sikerült? – kérdezte magában.

– Újra? Hiszen most jöttünk! – csikorgatta a fogait Bronisław.

– Ez biztos? Az előbb ez a fiú már halott volt. Most meg itt áll a hátam mögött.

– Halott? Hogyan lehetne már halott ez a nyomorék, hiszen most jött – morgott Bronisław.

– Te ölted meg.

– Én???

– Igen – hajtotta le a fejét Jake.

– Ez esetben, ha ezt kívánja – elővette fegyverét a férfi, majd gondolkodás nélkül, rezzenéstelen arccal fejbe lőtte a gyermeket.

Jake a durranást követően visszatért a valóvilágba.

– Na? – fogdosta pisztolyát Bronisław. – Történt valami? Sikerült beszélni a halottal?

– Nem... Vele nem, csak magával. Láttam, ahogy újra megölte őt. A cselekmény és a tett egy kicsit máshogy volt, de összességében ugyan az. Megölték, és maga ölte meg. De a srác nem akart velem beszélni.

– Beszélned kell velük. Nem velem, hanem azokkal a nyomorult halottakkal! – kiáltott Bronisław. – Menjen át a másikhoz, akit az előbb öltem meg. Pontosan húsz perce halott, szóval még friss.

Jake átfordult a másik alakhoz, majd levette az ő maszkját is. Ekkor pillantotta meg, hogy az elhunyt, szintúgy egy tizenhat év körüli, szőke hajú, sápadt arcú leány volt.

Lehajolt, majd a bal kezét a lány sebére rakta, de nem történt semmi. Ezután megmarkolta másik kezével a lány jobb karját, és újra összekötődött az elhunytal. Jake ezt követően szintén ugyan ebbe a szobába került vissza, ahol eleve volt. Ám a fiú már halott volt ebben az emlékképben, viszont a lány még nem.

Közelebb lépett hozzá, majd megszólította.

– Hölgyem, kérem vegye le a maszkot, és beszéljen hozzám – kérlelte Jake a lányt, de a kishölgy nem tett semmit. – Kérem, hall engem? – kérdezte újra, de egy árva szó sem hagyta el a hölgy torkát.

Jake közelebb lépett, majd felemelte a két kezét, és a maszkhoz nyúlt, hogy levegye a lányról. Azt hitte, hogy a lány elfogja húzni a fejét, de nem így lett. Levette a maszkot, majd megpillantotta a gyönyörű szép leány arcát, aki meredten nézett előre. Barna szemében a mérhetetlen fájdalom, és a kín látszódott. Szinte látszódott benne minden, amit hang nélkül üzeni tudott Jake-nek

– Kérem, mondja el a nevét, és hogy miért van itt. Szeretnék beszélni magával! – suttogta Jake, de a lány néma csendbe burkolta szívét továbbra is. – Szerintem maga fél! Kérem mondja el, hogy mi történik itt!

A lány nem válaszolt, viszont Greenwood újra egy másik emlékképbe találta magát. Eddig ilyen még soha nem történt vele, viszont most, egy embernél, kettő emlékképet élt át: jelenleg Varsó egyik hídjánál állt éjszaka, szembe vele a lány egy urnával a kezében.

A híd kihalt volt, csak néha, elvétve járt rajta egy-egy autó. Jake nem tudta, hogy hogyan került ide, de megpróbált oda menni beszélgetni a lányhoz.

– H-h-hölgyem! – kiáltott Jake.

A lány lassan, sírva a férfihoz fordult.

– Mit csinál?

– Nem mindegy magának? – szipogott a lány.

– Kérem, lehet, hogy tudok segíteni.

– Nem tud.

Jake észrevette a lány kezében az urnát, majd közelebb lépett – részvétem.

– Köszönöm!

– Csak nem az édesapja?

– A kislányom... – hajtotta le a lány a fejét, majd sírni kezdett.

– Kislánya? És ide szeretné önteni a hamvait?

– Igen... Szeretném, de nem lehet.

– Ugyan miért?

– Mert nincs benne. Csak sárga homokot kaptam vissza – fordította az urnát Jake felé, hogy belenézhesen. – Hol lehet a gyerekem? – kiáltott a lány, majd a vízbe dobta a sírhamvasztó tartályt.

– Micsoda???

– Jól hallotta. Elméletileg a lányom halott, mégsem kaptam meg a hamvait. Ki fogom deríteni, hogy mi történt.

– De ilyen nincs.

– Látja, hogy csak homok volt – akadt ki a lány.

Greenwood, mikor közelebb lépett volna a lányhoz, hogy letörölje a könnyeit, illetve megnyugtassa, visszatért a szobába.

– Segítsen! – hagyta el egy árva szó a lány száját.

A lány szemében Jake megpillantotta a rémület árnyékát, ahogy Bronisław a pisztolyát a magasba emelte, és egyenesen a fejére célzott. A pillanat megfagyott, mintha maga az idő is visszatartotta volna a lélegzetét. A lány teste megfeszült, de nem volt hová menekülnie. A hirtelen dörrenés kettétörte a csendet. A fiatal test elnehezdedve zuhant a földre, akár egy báb, akiből kirántották az élet fonalát. Jake fájdalmas, üveges tekintettel nézte végig az egészet. A lány szeme lassan elhomályosult, üveggé dermedt, mintha a lélek már nem találta volna benne többé a helyét. Jake szerint erre nincs bizonyíték - a lélek távozására, de amit érzett... amit látott... az elég volt ahhoz, hogy belül valami végleg megrepedjen.

Jake visszatért a valóvilágba. Üveges tekintettel meredt a lányra, s tehetetlennek érezte magát.

– Na, mondott valamit ez a nyomorult? – morgott Bronisław.

– Annyit, hogy segítsen, de megölted.

– Az is valami. Legalább már megvan, hogy hogyan tud velük összekapcsolódni, és az is, hogy friss halott kell.

Bronisław zsebre vágta a fegyverét, majd kísértelt a szobából.

– Most itt hagy? – kiáltott Jake a férfi után, ám Bronisław már meg sem hallotta.

Jake felállt, hogy elhagyja a szobát, ám ekkor kettő öltönyös férfi lépett be a szobába, gépfegyverekkel a kezükben.

– Jöjjön, elvisszük a szobájába – közölte az egyik férfi.

– Micsoda? Szobámba?

A férfi nem válaszolt, s nem kérdezett többet, csak közelebb lépett, majd fejen ütötte gépfegyverével Jake-et, amitől Greenwood azonnal elájult.

